

Βιολάντα μπισκότα βουτηγμένα στο αίμα...

Χαράματα. Ένα τελευταίο κοίταγμα στο σπίτι και όλα είναι εντάξει, μένει λίγο ζέσταμα το μεσημεριανό. Γρήγορες κινήσεις, το ωράριο και η κάρτα δεν περιμένουν. Μια συνήθης διαδρομή για το μεροκάματο στο εργοστάσιο. Να βελτιώσουμε τη ζωή μας. Να 'ναι καλά οι άνθρωποι.

Εκεί καιροφυλακτούσε ο θάνατος. Η μέγγενη του κέρδους δεν οδηγεί στη ζωή, στο θάνατο πάντα οδηγούσε. Δεν είναι η καθημερινή ζωή της μισθωτής εργασίας αλλά και το τέλος σκληρό πολύ σκληρό για τους φίλους, τους συγγενείς και για μας όλους.

Πέντε εργαζόμενες βρεθήκαν νεκρές και 7 μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο από τους συνολικά 12 εργαζόμενους που βρισκόταν στη βάρδια. Στα Τρίκαλα έγινε ένα κανονικό έγκλημα του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία. Μόνο που η εργασία είναι άνθρωποι και το κεφάλαιο είναι ένας ξερός συσσωρευμένος ιδρώτας.

Είναι ο ίδιος φόβος και ανασφάλεια που παράγει αυτή η συνθήκη και δημιουργεί την υποτέλεια, σαν να χρωστάμε χάρη κι από πάνω που δουλεύουμε. Με την ίδια την "ανάπτυξη" και την περίτρانه ελληνική επιχειρηματικότητα να συμπυκνώνονται ως ένα μείγμα καλού μάρκετινγκ και των αναλώσιμων σωμάτων των ανθρώπων σαν μία φούσκα έτοιμη να σκάσει πάνω από τα κεφάλια μας συνθλίβοντας τα. Αυτός είναι ο λογαριασμός στο τέλος: Ή τα κέρδη ή οι ανθρώπινες ζωές.

Η 8η Μάρτη είναι ημέρα αγώνα, βγαίνουμε στον δρόμο για να συνδέσουμε τον αγώνα ενάντια στην έμφυλη και κοινωνική υποτίμηση. Δεν είναι μια τελετουργική αναφορά στα δικαιώματα, ούτε μόνο μια συμβολική επέτειος χωρίς περιεχόμενο. Γεννήθηκε από πραγματικές συγκρούσεις, αγώνες χειραφέτησης εντός και εκτός των χώρων εργασίας και παραμένει επίκαιρη όσο οι ζωές υποτιμώνται μπροστά στην κερδοφορία.

Το εργοδοτικό έγκλημα στη Βιολάντα δεν είναι μια τραγική εξαίρεση. Είναι σύμπτωμα ενός τρόπου οργάνωσης της παραγωγής όπου η εντατικοποίηση, η πίεση και η εξοικονόμηση κόστους θεωρούνται αυτονόητες. Οι πέντε εργαζόμενες δεν σκοτώθηκαν από “κακή στιγμή”. Όταν η ασφάλεια αντιμετωπίζεται ως δευτερεύουσα και η ευθύνη διαχέεται για να μη βαρύνει κανέναν, τότε η τραγωδία δεν είναι ατύχημα, αλλά ένα αποτέλεσμα που δεν μπορεί να γίνει κανονικότητα.

Αυτό είναι το πραγματικό περιεχόμενο της 8ης Μάρτη: η υπεράσπιση της ίδιας της ζωής.

Η ασφάλεια, η υγεία, ο σεβασμός δεν είναι παροχές είναι στοιχειώδεις όροι αξιοπρέπειας.

Συγκέντρωση : Κυριακή 8/3 | 12:00 – Πλατεία Ρήγα Φεραίου , Τρίκαλα *Προσυγκέντρωση 11:00 Κεντρική γέφυρα

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Rojava -Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

Για ακόμη μια φορά η επανάσταση της Ροζάβα αλλά και κάθε ψήγμα δημοκρατικής συνύπαρξης, αυτοδιοίκησης και πολιτικής προοπτικής βρίσκεται σε κίνδυνο

Στις 7 Ιανουαρίου ένοπλες συμμορίες που χρηματοδοτούνται, εκπαιδεύονται και καθοδηγούνται από το τουρκικό κράτος, μαζί με δυνάμεις της κυβέρνησης Τζολάνι, το προερχόμενου από την

τζιχαντιστική ομάδα HTS, η οποία ανέλαβε την εξουσία υποστηριζόμενη από θρησκευτικά καθεστώτα της περιοχής μετά την πτώση του καθεστώτος του δικτάτορα Μπασάρ αλ Άσαντ, εξαπέλυσαν επίθεση με βαρύ οπλισμό σε αυτόνομες περιοχές στο Χαλέπι. Έχουν στοχευθεί νοσοκομεία, αλλά και ολόκληρες γειτονιές έχουν κηρυχθεί στρατιωτικές ζώνες από το συριακό στρατό, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο αμάχων, αλλά και την απομάκρυνση αρκετών χιλιάδων ανθρώπων από τις κοινότητες τους.

Της κλιμάκωσης αυτής προηγήθηκαν το συνεχές σαμποτάρισμα των συνομιλιών του προηγούμενου Μαρτίου μεταξύ της προσωρινής κυβέρνησης και των SDF από κρατικούς παράγοντες με τελευταία συνάντηση μια μέρα πριν στη Δαμασκό, αλλά και η συνεχής υπενθύμιση και παρότρυνση εθνών κρατών της περιοχής που «βοηθούν» στην ανοικοδόμηση της Συρίας, ώστε να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους, με προεξάρχοντα το τουρκικό κράτος, πως οι SDF πρέπει να αποπλίστουν και γενικότερα όλοι οι θεσμοί αυτοδιοίκησης της επανάστασης της Ροζάβα να αφομοιωθούν από το συριακό κράτος.

Για μια ακόμη φορά, δηλώνουμε αλληλεγγύη στη κοινωνική επανάσταση της Ροζάβα, ενάντια σε γενοκτονικές και εθνοκάθαρτικές πολιτικές.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας, Κυριακή, 11 Ιανουαρίου, στις 15:00, στο Μετρό Συντάγματος.

**Πορεία Σάββατο 6 Δεκέμβρη |
18:00, Καμάρα (**

Αντιεξουσιαστική Θεσσαλονίκη)

Κίνηση

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ '08

Φέτος συμπληρώνονται 17 χρόνια από την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τα χέρια του αστυνομικού Κορκονέα στα Εξάρχεια. Η εξέγερση που συντελέστηκε επακόλουθα, σημάδεψε πολιτικά τις γενιές που ακολούθησαν, με τεράστιες και πρωτοφανείς κοινωνικές προεκτάσεις. Κατάφερε να εδαφικοποιήσει ουσιαστικά την δημιουργία συνελεύσεων, ελεύθερων κοινωνικών χώρων, δομών και πυρήνων πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης-οργάνωσης σε όλη την ελλαδική γεωγραφία, δίνοντας παράλληλα άμεσες απαντήσεις στις ανάγκες της ίδιας της κοινωνίας με οριζόντιες-αμεσοδημοκρατικές πρακτικές, μετουσιώνοντας στην πράξη μία διαφορετική κοινωνική προοπτική. Σε μία περίοδο, όπως και τώρα, όπου η κοινωνία μεταξύ άλλων υπέφερε από τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης και της διαρκούς φτωχοποίησης σε όλα τα επίπεδα.

Η δολοφονία του μαθητή Γρηγορόπουλου ξεχείλισε το ποτήρι της κρατικής βίας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και έγινε η αφορμή για χιλιάδες κόσμου να βγει στους δρόμους σε όλη την χώρα, απαιτώντας δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια. Θέτοντας με αυτόν τον τρόπο τις βάσεις για την επόμενη δεκαετία που στιγματίστηκε από κινήματα και κοινωνικές κινήσεις με αντιεξουσιαστικά και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά.

ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Τη βίαιη πραγματικότητα του κρατικού μηχανισμού τη βιώνουμε καθημερινά μέσα από ένα σύστημα καταπίεσης στην καθημερινή μας ζωή, αλλά αποτυπώνεται και με τον πιο ωμό τρόπο στα διαρκή εγκλήματα που παράγει: από τα Τέμπη και την Πύλο έως την Παλαιστίνη. Είναι η διαρκής αναπαραγωγή ενός κλίματος τρόμου, όπως και η προσπάθεια να μετατρέψει τον Δεκέμβρη από ιστορική στιγμή κοινωνικής εξέγερσης σε πεδίο ποινικοποίησης. Η

κανονικοποίηση της κρατικής καταστολής και η εργαλειοποίηση του φόβου ώστε η κοινωνία να συνηθίζει την απώλεια.

Τα γεγονότα τον τελευταίο καιρό δείχνουν ξανά πώς το κράτος επανέρχεται στη λογική του “εσωτερικού εχθρού”, στοχοποιώντας συγκεκριμένα πρόσωπα και συλλογικότητες που συνδέονται με τον Δεκέμβρη του 2008. Η προφυλάκιση του Ν. Ρωμανού με μοναδικό στοιχείο ένα αποτύπωμα πάνω σε ένα κινητό αντικείμενο, οι συλλήψεις ανθρώπων με βάση τις συντροφικές τους σχέσεις στην υπόθεση Αμπελοκήπων και η διαρκής προσπάθεια να μετατραπεί ο Δεκέμβρης σε πεδίο ποινικοποίησης, καταδεικνύουν την επιμονή της κατασταλτικής λογικής. Η διαδικασία αυτή επιχειρεί να περιορίσει τη δυνατότητα της κοινωνίας να αμφισβητεί, να αντιστέκεται και να οργανώνεται συλλογικά.

Παράλληλα, η ίδια λογική επεκτείνεται. Η θανατοπολιτική του κράτους αποτυπώνεται από τα Τέμπη και την Πύλο μέχρι τη γενοκτονία στη Γάζα, όπου οι ζωές εγκαταλείπονται και καταστρέφονται. Η κοινωνική συναίνεση στην καταστολή, η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής και η κανονικοποίηση της απώλειας επιτρέπουν στα κράτη να νομιμοποιούν την καταστροφή. Από τα ναυάγια και τις επαναπροωθήσεις έως τους βομβαρδισμούς, την εγκατάλειψη υποδομών και την συγκάλυψη εγκλημάτων το μήνυμα είναι σαφές: οι ζωές μας είναι αναλώσιμες.

Η αντίσταση είναι κοινωνική αναγκαιότητα.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ

Αν κάποιος ρωτούσε τι σημαίνει ο Δεκέμβρης για όλες και όλους εμάς στο σήμερα, τότε θα λέγαμε πως σημαίνει εξέγερση, αντίσταση και συλλογική διεκδίκηση. Είναι η απάντηση στο να μην ανεχόμαστε τίποτα από τους καταπιεστές μας και αντ’ αυτού να οργανωνόμαστε και να μαχόμαστε συλλογικά. Σε μία περίοδο όπου το κράτος επιβάλλει και επιβάλλεται με κάθε τρόπο κατασταλτικά και βίαια στα κομμάτια που αγωνίζονται και στην ίδια την κοινωνία, η μνήμη του Δεκέμβρη μένει ζωντανή και ενσαρκώνει την διαρκή ανάγκη για αντίσταση και αλληλεγγύη. Μας δείχνει το δρόμο και το πείσμα με το οποίο πρέπει να

επιμείνουμε σε όλα εκείνα που θεωρούσαμε αυτονόητα και αμφισβητούνται συνεχώς από την Εξουσία: ο ελεύθερος δημόσιος χώρος, το δικαίωμα στην διαμαρτυρία, οι εργασιακές συνθήκες, η ίδια η έννοια της δικαιοσύνης.

Με λίγα λόγια, παλεύουμε για την δικαιοσύνη του αγώνα που αντιμάχεται την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Για μία εργασία που θα αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ως ελεύθερα όντα, και όχι ως εξαρτήματα της εργασιακής ζούγκλας των ισχυρών. Αντιμαχόμαστε τον σημερινό κόσμο που θέλει την κοινωνία τεμαχισμένη σε άτομα διαλυμένα από την έλλειψη συλλογικής και αλληλέγγυας ζωής.

Ο δρόμος που άνοιξε ο Δεκέμβρης είναι μπροστά μας και είναι αγώνας με ελευθερία για ελευθερία, με δικαιοσύνη για δικαιοσύνη, με ισότητα για ισότητα.

**– ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ '08, ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ**

**– ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

**ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ/ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ:
ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025-18:00 – ΚΑΜΑΡΑ**

Συγκροτούμε κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

**Πορεία 6 Δεκέμβρη, 18.00
Ακαδημία (Ιωάννινα) —**

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΑΛΛΑ Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕΝ ΣΒΗΝΕΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ

ΝΙΚΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Την Πέμπτη 31 Οκτωβρίου 2024, σχεδόν έναν χρόνο πριν, σημειώνεται έκρηξη σε διαμέρισμα των Αμπελοκήπων και χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο αναλαμβάνει δράση η αντιτρομοκρατική. Κατευθείαν προχωρά σε σύλληψη μιας γυναίκας που βρισκόταν εντός του διαμερίσματος αλλά και της γυναίκας που είχε παραλάβει τα κλειδιά του Διαμερίσματος και διέμενε στο εξωτερικό.

Ωστόσο, στα ΜΜΕ κυριαρχούν ακόμα ειδήσεις σχετικές με τη διαγραφή Σαμαρά από τη ΝΔ και με το έγκλημα των Τεμπών, όπου το κράτος όχι μόνο δεν κινήθηκε ακαριαία για να συλλέξει στοιχεία από τον τόπο του εγκλήματος, αλλά στην ουσία έκανε ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να τα εξαφανίσει, πρακτική που έρχεται σε προφανή αντίθεση με την «σβελτάδα» στην υπόθεση των Αμπελοκήπων.

Για τον πλήρη αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης επιστρατεύτηκε η γνωστή τακτική του αποδιοπομπαίου τράγου, που λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης σε δύσκολες στιγμές. Αυτό είναι το σημείο που έρχεται στο προσκήνιο η είδηση για τη δήθεν εμπλοκή του αγωνιστή Νίκου Ρωμανού. Ο Νίκος είναι ο άνθρωπος στου οποίου τα χέρια έπεσε νεκρός, στις 6 Δεκέμβρη του 2008, ο αδελφικός του φίλος Αλέξης

Γρηγορόπουλος, αφού προηγουμένως είχε προσβληθεί με σφαίρα από το μακρύ χέρι του κράτους, που ταΐζει η εξουσία. Ο φονιάς της 6ης Δεκεμβρίου έπειτα από την αποφυλάκισή του το 2019, βρίσκεται σήμερα και πάλι στην φυλακή, μετά από ομόφωνη απόφαση του δικαστηρίου για ισόβια κάθειρξη.

Στην φυλακή όμως βρίσκεται και ο Νίκος Ρωμανός. Ο Νίκος που θα κουβαλάει αυτή την ανάμνηση για μια ζωή, συνεχίζει να διώκεται με κάθε ευκαιρία, όντας ένας ακόμα αποδιοπομπαίος τράγος στην μακρά λίστα αγωνιστών, από τη Μεταπολίτευση κι έπειτα για να μην πάμε πιο πίσω, που στοχοποιούνταν και διασύρονταν κάθε φορά που το κράτος είχε ανάγκη από ένα εξιλαστήριο θύμα. Το κυνήγι ενάντια στον Νίκο Ρωμανό ξεκινάει έναν χρόνο πριν όταν η αντιτρομοκρατική προχωράει στην παράνομη σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, εξαφανίζοντας από την επικαιρότητα κάθε τι επιβαρυντικό για την κυβέρνηση και το μπλοκ συμφερόντων που αυτή εκπροσωπεί, καθώς πλέον η πρώτη είδηση είναι η σύλληψη του Ρωμανού, ο οποίος με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίστηκε. Η ΕΛΑΣ ανακοινώνει ότι βρέθηκε δακτυλικό του αποτύπωμα σε πλαστική σακούλα, εντός του διαμερίσματος που υπέστη ολική καταστροφή. Η αναφορά της ΕΛΑΣ μάς ταξιδεύει στο 2010, όπου είχε σταλεί φάκελος με εκρηκτικό μηχανισμό στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης έχοντας στόχο τον Χρυσοχοΐδη. Τότε η ΕΛΑΣ ισχυρίστηκε ότι στο φάκελο που εξερράγη ο εκρηκτικός μηχανισμός, βρέθηκε ολόκληρο αποτύπωμα του Παλαιοκώστα! Είναι άπειρες οι δικαστικές αποφάσεις παγκοσμίως που έχουν δεχτεί ότι δεν μπορεί το δακτυλικό αποτύπωμα να αποτελέσει από μόνο του παράγοντα καταδίκης, από τη στιγμή μάλιστα που είναι πολύ εύκολο να «φυτευτεί», ειδικά από τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά και από τον οποιονδήποτε.

Ερχόμενοι στο σήμερα και ενώ όλοι θα περιμέναμε πως η ιστορία αυτή θα είχε τελειώσει, τα γεγονότα μας διαψεύδουν. Ενώ ο εισαγγελέας είχε προτείνει την αποφυλάκιση του Νίκου, το δικαστικό συμβούλιο αποφάσισε την παράταση της κράτησης ακόμα έξι μήνες, συνολικά 18 μήνες άδικης φυλάκισης. Η «προσωρινή κράτηση» που μόνο προσωρινή δεν μοιάζει να είναι, στερεί την ελευθερία του Νίκου. Ανησυχητική είναι επίσης και η αλλαγή των λεγόμενων της προέδρου του δικαστικού συμβουλίου, με την αρχική άποψή της να είναι πως στην σακούλα υπάρχουν μόνο τα αποτυπώματα του Νίκου και του συγκατηγορουμένου του. Όμως μετά το έγγραφο της αστυνομίας που αναφέρει ότι τελικά στην σακούλα υπάρχουν κι άλλα αποτυπώματα, η ίδια καταλήγει εν τελεί σε

κάτι αντίθετο από το αρχικό συμπέρασμά της και αναφέρει πως λόγω των μη ισχυρών υπόλοιπων αποτυπωμάτων, η ύπαρξη του αποτυπώματος του Νίκου φανερώνει εμπλοκή και έτσι όλα ανήκουν σε αυτόν και τον συγκρατούμενό του (χωρίς να υπάρχει πιστοποίηση του ισχυρισμού, από τα αρμόδια εργαστήρια της αστυνομίας). Κάπου μέσα σε όλα αυτά αχνοφαίνεται και η δικαιοσύνη, όχι;

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ/ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 άφησε, και μια τεράστια παρακαταθήκη για τις κοινωνικές αντιστάσεις των καταπιεσμένων, στα μάτια των οποίων φώτισε έστω Και για λίγο η φλόγα μιας διαφορετικής κοινωνίας, χωρίς αρχηγούς και ηγέτες, χωρίς Καταπίεση και ανισότητες, ακολουθώντας το νήμα όλων των σύγχρονων εξεγέρσεων. Η εξέγερση του Δεκέμβρη απέδειξε ότι η κοινωνία μπορεί να αντιπαρατεθεί στο μονοπώλιο της κρατικής βίας. Τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν το 2008, με την οικονομική κρίση και την βίαιη φτωχοποίηση της κοινωνίας, οι οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές πρακτικές του Δεκέμβρη βρήκαν έδαφος σε λαϊκές συνελεύσεις, καταλήψεις, κολλεκτίβες, συλλογικές κουζίνες και σε κινήσεις αδιαμεσολάβητης αντίστασης απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο. Η φλόγα του Δεκέμβρη, λοιπόν, δε σβήνει. Την βλέπουμε στα μάτια όσων αντιστάθηκαν εκείνες τις άγριες ημέρες, στα μάτια όσων συνέχισαν να αγωνίζονται και δεν παραιτήθηκαν, όσων ελπίζουν και ονειρεύονται ένα διαφορετικό αύριο. Η φλόγα αυτή μας δείχνει πώς να πορευτούμε στον αγώνα που δίνουμε καθημερινά ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΤΟΝ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, 18.00 ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (ΑΘΗΝΑ)

Μπροστά στον Πόλεμο

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του милитарισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε милитарισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι' αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν από ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.

Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα

κρατικά милитарιστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.

Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.

Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε από τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 18:00, ΔΟΜΠΟΛΗ (ΙΩΑΝΝΙΝΑ)

Για πάντα εξέγερση – Για πάντα intifada

52 Νοέμβρηδες μετά, το μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου παραμένει επίκαιρο. Σε έναν κόσμο που οι δυνάστες του συνεχίζουν να κυριαρχούν, ενώ οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης απασχολημένοι με το κυνήγι της επιβίωσης, αδυνατούν να αντιδράσουν. Σε έναν κόσμο που εκατέρωθεν οι πολεμικές

μηχανές, συνεχίζουν να σπέρνουν τον θάνατο και την καταστολή.

52 Νοέμβρηδες μετά, κοινό νήμα των δύο εποχών παραμένουν οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Δύο χρόνια και ένας μήνας έχουν περάσει λοιπόν, από την εισβολή της Χαμάς στα εποικιστικά κιμπούτς του Νότιου Ισραήλ, έκτοτε έχουμε δει να εκτελείται μια πραγματική γενοκτονία των παλαιστινίων από το ισραηλινό κράτος, με πρόφαση την διατήρηση της ασφάλειας του. Αυτή η διατήρηση της ασφάλειας φαίνεται να περιλαμβάνει ‘‘ανθρωπιστικές δράσεις’’ όπως, μαζικοί βομβαρδισμοί κατοικημένων περιοχών, βασανιστήρια, στρατόπεδα εξόντωσης, εμπάργκο στην ανθρωπιστική βοήθεια, φυλακισμοί αλληλεγγύων εντός και εκτός Ισραήλ και ένα τεράστιο σύστημα προπαγάνδας που στόχο έχει την κυριαρχία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ενός ισραήλ που λειτουργεί ως σταθεροποιητής και εκπρόσωπος των συμφερόντων της δύσης (και προπαντός της Ελλάδας) στην περιοχή παρά ένας αιματοβαμμένος εισβολέας. Ακολούθησε μία σειρά από κατάπαυση πυρών και ανταλλαγές ομήρων αλλά ο στόχος του Ισραήλ παρέμεινε ο ίδιος, η πλήρης εξόντωση των παλαιστινίων. Παράλληλα το κίνημα αλληλεγγύης συνεχίζει δυναμικά φτάνοντας να είναι αντιμέτωπο ακόμη και με τον ίδιο τον IDF. Προσπαθώντας να σπάσει το ναυτικό εμπάργκο που έχει επιβάλλει το Ισραήλ στην λωρίδα της Γάζας, ένας παγκόσμιος στόλος αλληλεγγύης έπλευσε αγέρωχος στην Ανατολική Μεσόγειο, σε μια πράξη αμφισβήτησης της κυριαρχίας του Ισραήλ. Μπορεί αυτή την φορά να μην κατάφερε κανένα πλοίο να καταπλεύσει στην αιματοκυλισμένη Γάζα, είμαστε σίγουροι όμως πως αυτο το κίνημα δεν θα σταματήσει μέχρι να πετύχει τον στόχο του, να φτάσει η ανθρωπιστική βοήθεια στα χέρια των παγιδευμένων παλαιστινίων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι και η εξέγερση των φοιτητών το ‘73 έγινε σε μια εποχή μεγάλων αντιπολεμικών κινητοποιήσεων κυρίως όσον αφορά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Τα αντιμιλιταριστικά και φιλειρηνικά συνθήματα κυριαρχούσαν στους τοίχους του κτιρίου Γκίνη. Οι φοιτητές εκείνης της εποχής, κατανοούσαν ότι όσο οι ισχυροί αυτού του πλανήτη επιδιώκουν να συγκεντρώσουν ακόμα περισσότερη εξουσία, τόσο θα τρέφονται τα κρατικά κανόνια με

ανθρώπινες οβίδες. Την απάντηση στα πλάνα τον εξουσιαστών την έδωσαν όσοι παρέμειναν στο κτίριο Γκίνη παρά τις απαγορευτικές διατάξεις της χούντας. Η απάντηση αυτή; Εξέγερση : μαζική, αυθόρμητη, από τα κάτω, οριζόντια, ακομμάτιστη και στον πυρήνα της, αντιεξουσιαστική.

Αυτό που μπορούμε να καταλάβουμε από το πως συγκροτήθηκε αυτή η εξέγερση, είναι ότι σε περιόδους όπου η κρατική καταστολή αυξάνεται και το κυνήγι της επιβίωσης γίνεται η κύρια ασχολία των ανθρώπων, οι πιθανότητες αυθόρμητων και απρόβλεπτων εξεγέρσεων κλιμακώνονται. Στην δική μας εποχή οι ισορροπίες έχουν αλλάξει, έχουν γείρει προς μια ζωή στην οποία ο άνθρωπος, σε μια πλήρη εξατομίκευση του ατόμου στρέφεται προς την προσωπική ανέλιξη και στην αύξηση της παραγωγικότητας του. Πλέον αυτό που προβάλλεται ως ο ιδανικός τρόπος ζωής είναι το hustle και το grind. Τα διαδικτυακά και αλγοριθμικά προωθούμενα πρότυπα, συντελούνται από επίδοξους Andrew Tate και εξυπνάκηδες entrepreneurs, που απευθυνόμενοι κυρίως σε άντρες, σου λένε ότι μπορεί τώρα να ψωνίζεις με το market pass αλλά άμα δουλεύεις αρκετά και άμα αδιαφορείς για τον διπλανό σου, τότε μπορείς και εσύ να ανελιχθείς σε αυτήν την κοινωνική σκάλα, συγκεντρώνοντας ένα πλεόνασμα άχρηστων αγαθών που παράγει ο μοντέρνος καπιταλισμός.

Όσο πιο έντονη γίνεται η επίθεση κράτους και κεφαλαίου απέναντι στο άτομο λοιπόν, τόσο πιο επιτακτικός γίνεται ο κοινωνικός έλεγχος από αυτό-οργανωμένα κινήματα και η αυτοδιαχείριση της ζωής γίνεται μονόδρομος. Οι μεγάλες αφηγήσεις τελείωσαν, το ίδιο και οι κυβερνητικές επιλογές και δρόμοι που θα μπορούσαν να δώσουν μία εφήμερη λύση. Είναι ευθύνη μας να αντισταθούμε στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Από τον αγώνα ενάντια στην υποτίμηση της ζωής μέχρι την κοινωνική διαχείριση της ενέργειας και των αγαθών• να συναντηθούμε στις συλλογικές διαδικασίες στους χώρους εργασίας και στο πανεπιστήμιο• να ξεκινήσουμε συνελεύσεις στις γειτονιές και στις πλατείες• να στελεχώσουμε τα σωματεία βάσης και τους κοινωνικούς μας χώρους. Να αποδείξουμε στην εξουσία

ότι δεν υπάρχει ειρήνη, χωρίς δικαιοσύνη. Απέναντι στον εξευτελισμό και την υποτίμηση της ζωής μας, να φτιάξουμε την κοινωνία μας με τους δικούς μας όρους.

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 73
ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ**

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ – Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ – ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ (ΛΑΡΙΣΑ)

Με αυτό το σύνθημα -και τίποτα παραπάνω- επιλέξαμε να κατευθυνθούμε, πριν από περίπου μισό χρόνο, σε μία από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει δει η ελλαδική γεωγραφία με εκατομμύρια κόσμου συμμετόχους ανά πόλη και χωριό. Για να φτάσουμε στο σήμερα με συγγενείς θυμάτων του κρατικού αυτού εγκλήματος να βάζουν το ίδιο το σώμα τους μπροστά για τα πλέον αυτονόητα, μπροστά στους καρεκλοκένταυρους και στα κοράκια της Εξουσίας. Σαν να μην έφταναν, δηλαδή, οι δικοί τους δολοφονημένοι άνθρωποι στον βωμό του κέρδους των εταιρειών και της αλαζονείας της εξουσίας, θα πρέπει να φτάσουν στο ύψιστο σημείο διαμαρτυρίας για να πράξει η “Δικαιοσύνη” ως οφείλει. Από μεριάς μας στεκόμαστε στο πλάι και αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα για Ζωή και Δικαιοσύνη. Μέχρι τέλους. Από την πρώτη ημέρα διακηρύξαμε και δώσαμε την υπόσχεση στους ίδιους τους εαυτούς μας πρώτα απ’ όλα, δίνοντας χώρο στο συλλογικό

πράττειν: "Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ' την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική. Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας."

Με λίγα λόγια, να μην αφήσουμε το έγκλημα αυτό να ξεχαστεί. Έτσι και η πανελλαδική πορεία στην πόλη της Λάρισας έρχεται να συντελέσει ακριβώς σε αυτό. Με τα εγκλήματα του σάπιου κόσμου της εξουσίας να συνεχίζονται απ' άκρη σε άκρη, με το κυνήγι, τους βασανισμούς, τις φυλακίσεις κι εν τέλει την δολοφονία όποιου έχει διαφορετικό χρώμα και ψάχνει για ένα καλύτερο αύριο (Πύλος) και μία ολόκληρη γενοκτονία ενός λαού από το Ισραηλινό Κράτος και τους πρόθυμους-σιωπηλούς συμμάχους του, και όχι μόνο, να παίζουν πολιτικά παιχνίδια μπροστά στον πόλεμο (Παλαιστίνη). Όλα αυτά αναδεικνύουν και συμπυκνώνουν, παράλληλα, πως οι ζωές μας συνεχώς δεν μετράνε και είναι οι πλέον αναλώσιμες σε κάθε συνθήκη. Κι εκεί για όσους/ες κακεντρεχείς, στην καλύτερη, αναρωτιούνται, ενώνονται με το σύνθημα: Δεν υπάρχει Ειρήνη, χωρίς Δικαιοσύνη.

• Καλούμε-συμμετέχουμε στην Πανελλαδική Πορεία για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπε:

• Σάββατο 27/09, 12:00, Λάρσα (Κεντρική Πλατεία)

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Παρακάτω παραθέτουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από τις κινητοποιήσεις και για την φύση του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπε:

"Αδιαμφισβήτητα, το κρατικό έγκλημα στα Τέμπε φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:

Εκποίηση και συνεχή υπονόμηση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά

στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους. Η ανάθεση των ζώων μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα “Τέμψη”. Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.

Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.” Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού

Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης – Μάρτιος 2025 –

“Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους

και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας, μία ημέρα έπειτα από τις κινητοποιήσεις της 28 Φλεβάρη του 2025

ΚΑΝΕΝΑ ΑΙΟΛΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΜΠΟΖΟΒΟ ΠΩΓΩΝΙΟΥ(Pícs)

Την Κυριακή 14/09/2025 πραγματοποιήθηκε πεζοπορία στο όρος Μπόζοβο (Μακρύκαμπος) Πωγωνίου ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών. Η πεζοπορία που συνδιοργανώθηκε από τον ΦΟΣ ΠΩΓΩΝΙΟΥ και τον ΕΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ξεκίνησε από το χωριό Ποντικάτες και μετά από διάσχιση της κορυφογραμμής κατέληξε στο χωριό Σταυροσκιάδι. Παρότι η διαδρομή ήταν υψηλής δυσκολίας και πολύωρη η συμμετοχή ήταν μαζική (περίπου 50 άτομά) από κόσμο που συσπειρώθηκε ώστε να εναντιωθεί στην διαφαινόμενη εγκατάσταση του Αιολικού πάρκου.

Η φύση δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται από κανέναν.

Ούτε το Μπόζοβο, ούτε κανένα άλλο βουνό, ποτάμι, ή θάλασσα θα γίνει βιομηχανική περιοχή για τα κέρδη τους.

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΩΓΩΝΙ

ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ

Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή Ληηλασία













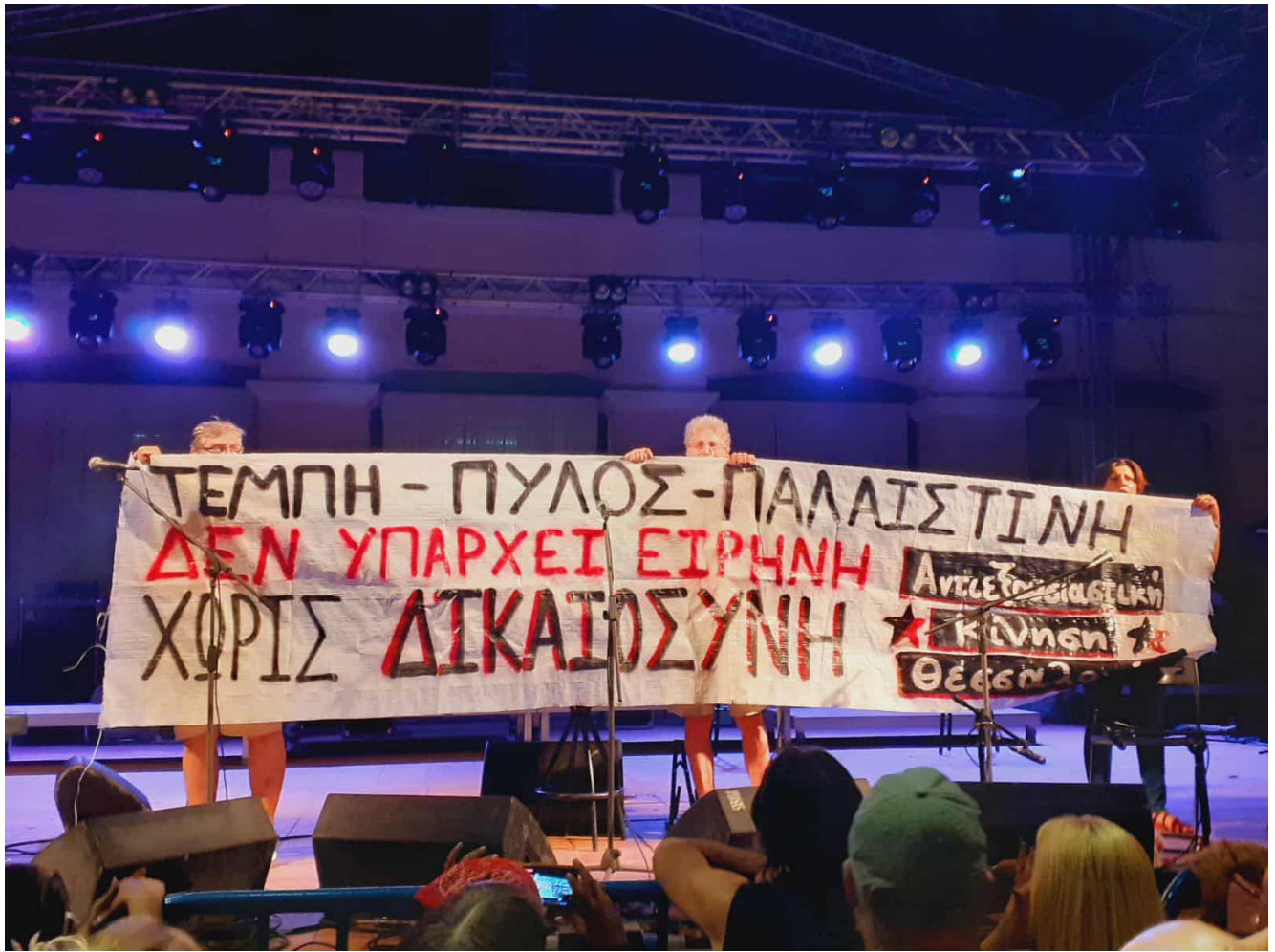
Παρέμβαση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για Τέμπη-Πύλο- Παλαιστίνη στην συναυλία των Manu Chao, Ντίνου Σαδίκη (Vid- Photos)

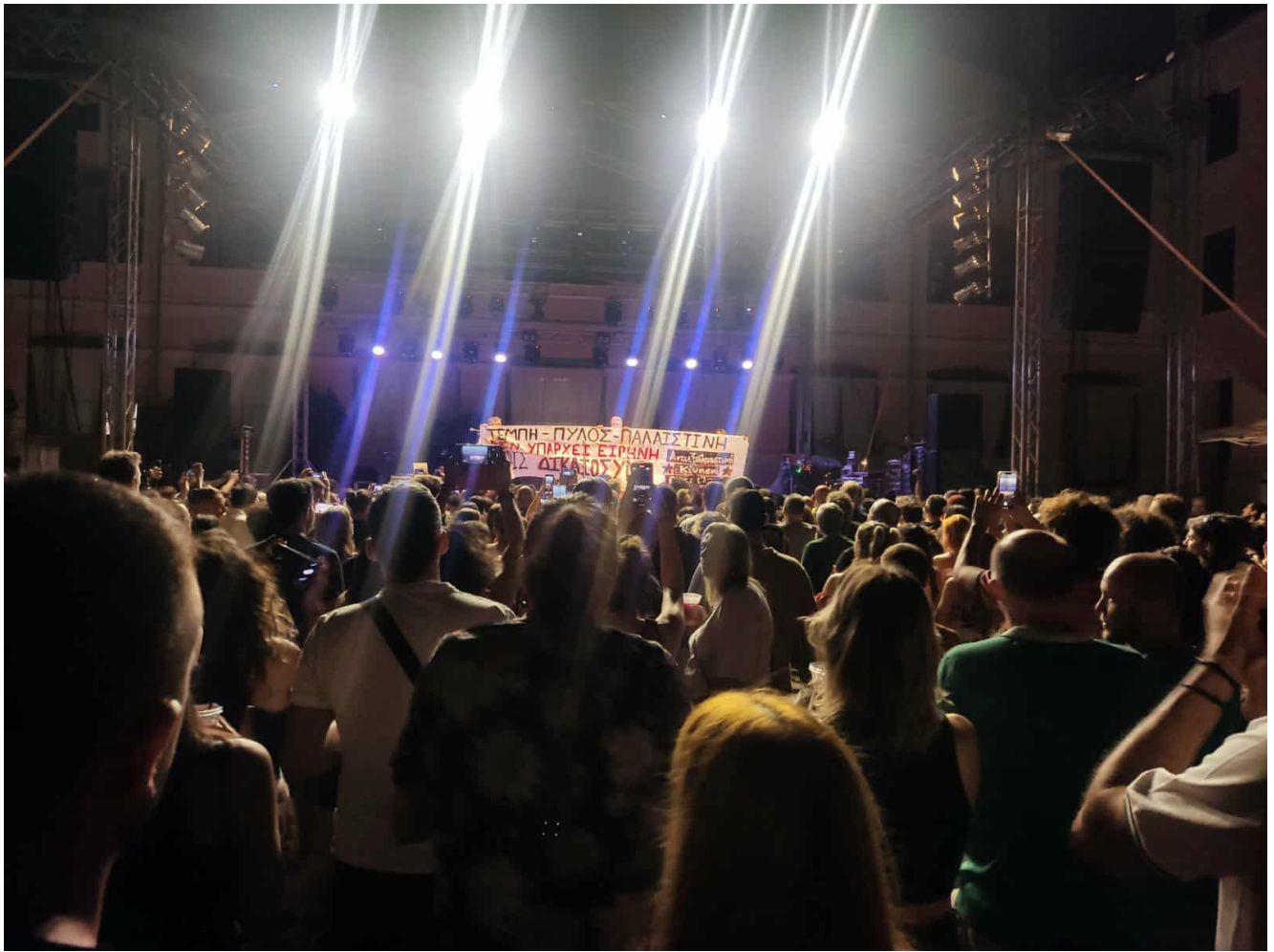
Την Παρασκευή στις 12/09 σηκώθηκε το πανό Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης που αφορούσε στα Τέμπη την Πύλο την Παλαιστίνη, πάνω στην σκηνή μέσα στον κατάμεστο χώρο της Μονής Λαζαριστών.

Τρία μαζικά κρατικά εγκλήματα. Αν και δεν συνηθίζουμε να παρεμβαίνουμε σε συναυλίες, όμως, αυτή τη φορά τόσο το κλίμα από τον κόσμο που ήταν παρών όσο και οι συγκεκριμένοι καλλιτέχνες (Manu Chao, Ντίνος Σαδίκης) στάθηκαν η αιτία και η αφορμή για αυτή την παρέμβαση. Κι αυτό το διαπιστώσαμε τόσο από την απόκριση του κοινού με τα συνθήματα που ακολούθησαν, όσο και απ την εγκάρδια αποδοχή των ίδιων των καλλιτεχνών αλλά και απ όλο το team που τους συνόδευε.

Για όλους τους λόγους του κόσμου η αλληλεγγύη, η αντίσταση και η δικαιοσύνη είναι στους δρόμους.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Φωτογραφίες και Video από την Παρέμβαση







<https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/paremvasi.mp4>

Ανταπόκριση από την Διαδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών στην Μπολόνια, Ιταλία, 28-2-25 (Photos-Vid)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ:

Χτες 28/2/25 στην Πιάτσα Ματζόρε της Μπολόνια έγινε ειρηνικά διαμαρτυρία με αφορμή την δεύτερη μαύρη επέτειο από το τραγικό

σιδηροδρομικό έγκλημα των Τεμπών. Η συγκέντρωση ξεπέρασε τα 200 άτομα ενώ συμβολικές δράσεις υπήρξαν και περιλάμβαναν αναμμένα 57 κεριά προς τιμήν των θυμάτων και συνθήματα όπως και την εκφώνηση των ονομάτων των 57. Περαστικοί από διάφορες χώρες παρακολουθούν την διαμαρτυρία και μένουν έως το τέλος. Ακολούθησαν τοποθετήσεις πολιτών τόσο στα ελληνικά όσο και στα ιταλικά.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ: Το Καρτέλ του Μαξίμου χορεύει «Κλέφτικο»

Έχουν περάσει 2 χρόνια από το τραγικό πολύνεκρο πολιτικό έγκλημα των Τεμπών, και ακόμη βρισκόμαστε στην ίδια θέση – την απεγνωσμένη κραυγή για δικαιοσύνη. Στεκόμαστε θεατές σε ένα ακόμη παραμύθι της ανυπόφερτα καθοδηγητικής ως προς την μοναρχία «κυβερνητικής εκπροσώπησης» αυτής της δόλιας χώρας, – τουλάχιστον πλέον όχι βουβοί.

Ας χρησιμοποιήσουμε λοιπόν ορολογίες μιας ανώτατης ιδεολογίας της ανώτατής μας χώρας για να προσδιορίσουμε το μέγεθος της κατάστασης. Αν και δεν είμαστε φιλόλογοι, οπότε συγχωρήστε μας για τα όποια λάθη, θα κάνουμε μια απόπειρα να τοποθετηθούμε όσο το δυνατόν πιο σωστά σε κάτι τέτοιο – χωρίς καθόλου «βαθιά υποκριτική τέχνη ala Μενδώνη». Τούτη λοιπόν την στιγμή είμαστε όλοι μας κομμάτια μιας άριστης τραγωδίας, το ύψιστο είδος της καλλιτεχνίας βάσει Αριστοτέλη. Όπως είναι γνωστό βέβαια, κάθε τραγωδία έχει αρχή – μέση και τέλος. Όλα λοιπόν ξεκίνησαν τον Φλεβάρη του 2023, όταν ο χρόνος σταμάτησε ωσάν ειρωνική σύμπτωση για 57 ψυχές, έστω πως εδώ έχουμε τον πρόλογο. Όπως ήταν αναμενόμενο ακολούθησαν μαζικότερες διαδηλώσεις, τις οποίες η κυβέρνηση χαρακτήρισε ως «πανηγύρια», οπότε εδώ βλέπουμε την πάροδο. Διανύσαμε έως τώρα διάφορα επεισόδια, γεμάτα με πλεκάνες, ευθύνες που πεταγόντουσαν από από 'δω και από κει σαν μπαλάκι του τένις, ψέματα, μπαζώματα, βαγόνια με ύποπτες χημικές ουσίες, φυσικά ακούσαμε (ξανά) για εξαπατήσεις και τελικά βιώσαμε τον...«θρήνο» των δολοφόνων της ΝΔ ως προς τα θύματα. Όπως άλλωστε δήλωσε ο Κυριάκος «Δεν νομίζω να υπάρχει κάποιος ο οποίος να μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι περισσότερο τραυματισμένος, ή στεναχωρημένος ή οργισμένος από αυτήν την υπόθεση, απ'ότι...είμαι εγώ». Χωρίς Ντροπή! – εντάξει, μετά

παραδέχτηκε πως (μάλλον) πριν από αυτόν βρίσκονται οι οικογένειες των θυμάτων, με βαριά καρδιά. Στην τραγωδία λοιπόν, μια τέτοια πράξη ύψιστης απάτης εμπρός στα μάτια των θεατών μάλλον θα αποτελούσε ένα τρανά ολοκληρωμένο παράδειγμα ΥΒΡΕΩΣ.

– Τι είναι όμως η ύβρις; Και γιατί μας ενδιαφέρει τόσο στην προκειμένη;

Ως ύβρις ορίζεται μια κατάσταση κατά την οποία, ορισμένα πρόσωπα υπερεκτιμούν τις ικανότητες και τις δυνάμεις τους (ας δώσουμε έμφαση στον πολιτικό χαρακτήρα εδώ, ή εξουσιαστικό αν θέλετε), ενώ συμπεριφέρονται με βία, αλαζονεία και προσβολή απέναντι στους άλλους (τους κοινούς, τους ασήμαντους) σπάζοντας τους νόμους (που οι ίδιοι ορίζουν) και φυσικά πράττοντας έτσι και απέναντι στον φερόμενο ως 'άγραφο θεϊκό νόμο' κατά την αρχαιότητα. Τα άτομα δηλαδή αυτά παρουσιάζουν μια συμπεριφορά η οποία αποσκοπεί από πλευράς τους στην υπέρβαση της θνητής φύσης παρομοιάζοντας τους εαυτούς τους με όμοιους των θεών – κάτι που φυσικά είχε ως συνέπεια την προσβολή και τον εξοργισμό της κοινωνίας. Άραγε μας θυμίζει κάτι όλος αυτός ο ορισμός;

Τελοσπάντων, ας επιστρέψουμε στην τραγωδία.

Κάπου λίγο πριν το τέλος...περνάμε στο στάσιμο, ίσως λοιπόν εδώ θα μπορούσαμε να τοποθετήσουμε (ελπίζουμε δηλαδή) τις κινητοποιήσεις του προηγούμενου μήνα. Ας είναι λοιπόν, η στιγμή στην οποία βρισκόμαστε τώρα, η έξοδος, μετά την οποία δεν θα δούμε ξανά χορικό, θα είναι η καταληκτήρια σκηνή αυτού του έργου, που ονομάστηκε «Δυστύχημα των Τεμπών» ενώ πρόκειται για ένα ειδικό εξ' αμελείας ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ. Δεν χωράνε ανθρώπινα λάθη σε 12 ολόκληρα λεπτά, ούτε φράσεις όπως «Δεν όφειλα να γνωρίζω».

– ΑΝ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΕΣΥ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΟΥ, ΤΟΤΕ ΠΟΙΟΣ;

Όσα σκυλιά του κόμματός σας κι αν αμολήσετε για να σπείρουν φόβο, διχόνοια και πόλωση, γνωρίζετε πια πολύ καλά πως ο φόβος

λυσσομανά (συγνώμη «κύριε» Άδωνι, μην οργίζεστε) εκεί που έπρεπε εξ' αρχής να υπάρχει... Στους διαδρόμους του Μεγάρου Μαξίμου. Και ναι, όντως είμαστε ο όχλος. Ο όχλος που με οργή έπεται να καταβροχθίσει όλη την αηδία που μας ταΐζει η δημοκρατικά «εκλεγμένη» Νέα Δημοκρατία – και όχι, δεν εννοούμε πως δεν εκλέχτηκε με το σχόλιο, φέρουμε όμως αντίθετη στάση στον συγκεκριμένο τρόπο συστημικής εκτέλεσης της δικαιοσύνης – , χωρίς βέβαια να ξεχνάμε και την συμπαράσταση άλλων τιμητικών προσώπων όπως η «κυρία» Λατινοπούλου. Πολιτικοί που σίγουρα νοιάζονται με πάθος για την Ψωροκώστaina πιο πολύ από τους «μασκαράδες» που βγήκαν σήμερα στον δρόμο. Και, στην τελική η «θυσία» 57 ψυχών (βλέπε Α. Πορτοκλάστε) είναι λίγη μπροστά στις αλλαγές που συμβαίνουν στον πλανήτη (βλέπε Μ. Βορίδης).

Και μιας και μιλήσαμε για αλλαγές στο παγκόσμιο, δεν θα έπρεπε άραγε η ασφάλεια των ΜΜΜ, όπως φυσικά και η πρόσβαση, να είναι αδιαπραγμάτευτο κοινωνικό αγαθό εν έτει 2025 – χωρίς κανένα κόστος; Πόσο μάλλον, όταν αυτό το κόστος...είναι η ίδια μας η ζωή (οκ, επί 57 φορές αλλά ας μην πλατιάσουμε)!

Επιλέγουμε εδώ να σταματήσουμε την αναπαραγωγή της αισχρής επικαιρότητας γύρω από τα τεκταινόμενα , αφού το βαρέλι φαίνεται να μην έχει πάτο για τους πολιτικούς μας δολοφόνους. Θυμίζουμε μόνο, πως τόσο στην Μπολόνια αλλά και σε κάθε άλλη γωνιά αυτού του πλανήτη, όσο και αν η ιστορία προσπαθήσει να το διαστρεβλώσει, η αλήθεια δεν θα μπορέσει να κρυφτεί. Γιατί κάθε τραγωδία, οφείλει να εμπεριέχει την **κάθαρση**, καθώς σε κάθε αντίθετη περίπτωση η τιμωρία του κακού στα μάτια του θεατή είναι αναγκαία, χωρίς κανένα ίχνος οίκτου.

Εκφράζουμε την αμέριστη συμπαράσταση μας στις οικογένειες των θυμάτων, αλλά και σε κάθε άνθρωπο που βρίσκεται θεατής αυτής της τραγωδίας. Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους ανθρώπους που σήμερα μάχονται για μια καλύτερη ζωή. Η δικαιοσύνη βρίσκεται στους δρόμους και στις πλατείες, απ' όπου και ξεκίνησε.

Δεν ξεχνάμε.

**ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ, ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ!**

**ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ
ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ 57 ΨΥΧΕΣ**

Μπολόνια, Ιταλία
28/02/2025

~ Συντροφικά

Φωτογραφίες





Βίντεο

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/03/video_tempi_2.mp4